

Maghiara

Vasile Alecsandri

Cu ce jale, ce amar
Plâng doi ochi peste hotar!
Cât se bate, cât suspină
O inimă de dor plină
Colo-n țara cea vecină!

Mândri-s ochii ca din rai,
Dulci ca soarele din mai.
Inima e mândră iară,
Căci ea saltă ca o fiară
În sân falnic de maghiară.

De-ai fi pasăre sau vânt,
S-alergi lumea pe pământ,
Ca maghiara scumpă floare
N-ai vedea lucind la soare,
Nici în luncă, la răcoare!

Alb i-e sânul, dulce crin,
Dar hrănește-amar suspin!
Negri-s ochii, cu văpaie,
Dar pe fața ei bălaie
Se topesc ca nori de ploaie,

Căci un domn român vestit
Peste munți a năvălit
Ș-a luat cu vitejie
Multe suflete-n robie
Și maghiari nemeși o mie!

A plecat domnul român!
Robii după-al lor stăpân
Au ieșit plângând din țară
Ș-a rămas trista maghiară
Cu ochi plânși, cu jale-amară!

De trei zile plânge-acum!
De trei zile cată-n drum,
Dar nimica nu zărește,
Căci iubitul ce jelește
Pe drum nici că se ivește!

Unde-i mândrul tău iubit?

În ce cale-i rătăcit?
Unde-i, Doamne! de nu vine
De trei zile lângă tine?
Cine-a spune unde-i, cine?

Vai! cu jale, cu amar
Plânge el peste hotar!
Ca și tine el suspină
Cu inima de dor plină
Colo-n țara cea vecină!

Iar de vrei tu să-l mai vezi,
Peste munți să te repezi
Într-a Zimbrului domnie,
Unde zac mulți în robie
Și maghiari nemeși o mie.

Peste codri, peste munți,
Peste ape fără punți,
Unde-s florile frumoase,
Unde-s fetele voioase,
Unde-s doinele duioase.

Să te duci spre răsărit,
La cel loc nebiruit
Unde-s paloșele crunte,
Unde cresc stejari la munte,
Unde nasc voinici de frunte!

Iată-n zori c-a și plecat
Pe-un cal alb ne-ncălecat
Maghiarina, mândra fată,
În bărbat mândru schimbată
Și cu paloș înarmată.

De-ai fi pasăre sau vânt
N-ai ajunge-o pe pământ,
Căci ca vântul ea nu zboară,
Nici ca pasărea ușoară!
Dar ca dorul ce omoară!

Șesuri, văi, norii din cer
În urmă-i departe pier.
Cine-o vede, o zărește
Ca o stea care lucește
Și-n văzduh se mistuiește.

În codri merei pustii

Unde urlă fiare mii,
A intrat fata voinică
Și se duce fără frică
Pe-o strâmtoare de potică.

Umbra nopții s-a lățit,
Groaza-n lume s-a pornit,
Vântul suflă, vâjâiește,
Codrul urlă, clocotește,

Tunetul în cer vuieste.
Dar ea-ndeamnă tot mereu
Calul ce răsuflă greu
Și mult drum în urmă-i lasă;
Că cine doru-l apasă,

De furtuni cerești nu-i pasă!
Iată-a sosit în ceas rău
Pe malul unui pârau,
Pârau mic și fără nume
Ce curgea tainic în lume,

Printre flori revărsând spume.
Hai, voinice, la cel mal
(Zis-a fata către cal.)
Dar pe loc calul s-oprește,
În pământ ochii țintește

Și cu groază sforăiește.
Haideți, hai cu Dumnezeu
Să găsim pe dragul meu,
Că de mult amar de vreme
După el sufletu-mi geme!

Hai, voinice, nu te teme...
Calul trist a rânchezat
Și-n pârau năvală-a dat.
Apa-i crudă ca o fiară!
Iar pe mal din unde-afară
N-a ieșit biata maghiară!

Când luci lumina-n zori,
Zăcea trupu-i printre flori,
Lângă malul alb de spume...
Și de-atunci pârau-n lume
Poartă-al Maghiarinei nume.